

HỒI 16

Đông Minh Phu Nhân

U! ưm!

Hai gã trước sau nhảy xuống mặt biển.

Trước khoảnh khắc rơi xuống biển, hai gã nhìn thấy ba chiếc khoái thuyền đang lao về phía mình.

Trên mỗi chiếc thuyền đều có mấy tên lưu manh, tên nào tên nấy đều cầm một chiếc gậy tre dài, có móc sắt nhọn hoắt, miệng thì chửi bới không ngừng.

Khi cả người chìm ngập trong mặt nước, Khấu Trọng biết thủy tính của Từ Tử Lăng không bằng mình, nên cố gắng liều mạng kéo gã nấp xuống dưới đáy chiếc thuyền lớn, chỉ có lợi dụng sự yểm hộ của thuyền lớn, hai gã mới có cơ hội tránh khỏi những chiếc gậy có móc sắt của kẻ địch, còn về chuyện đổi khí thế nào, lúc này gã cũng chưa nghĩ tới.

Hai gã lặn một mạch xuống chỗ sâu nhất dưới đáy thuyền, một hơi khí trong lồng ngực đã tận, đang định nổi lên để đổi khí thì lại đụng phải đáy thuyền. Cả hai đang luống cuống chân tay, sắp chết ngạt đến nơi thì đột nhiên lại thở được. Cả hai vui mừng nhìn nhau, gạt đầu rồi bơi về phía đuôi thuyền.

Đến đây thì hơi khí trong lồng ngực lại hết, một hơi khác lại tự động sinh ra trong nội thể hai gã.

Lần này cả hai gã đều để ý đến hơi khí kỳ lạ này, biết được nó không phải từ trên trời rơi xuống, mà là nội thể chân khí trong người hai gã, sinh sinh bất tức, khiến cho cả hai dễ chịu vô cùng.

Giờ đây thì cả kẻ địch muốn đối phó hai gã thế nào, hai gã cũng đều quên hết cả.

Từ Tử Lăng cảm thấy gan bàn chân phải nóng bức lạ thường, gan bàn chân trái lại hàn khí xâm xâm, chân khí trong nội thể tuần trào như thác đổ, không ngừng lưu chuyển, khiến cho gã tự nhiên vận động chân khí đúng theo đồ hình trong Trường Sinh Quyết. Cùng lúc hai mắt gã cũng sáng rực lên, rõ đến độ có thể nhìn thấy cả những chiếc đáy thuyền đen ngòm

bên trên mặt nước, có chiếc lớn chiếc nhỏ, dường như còn nhìn rõ cả những hoa văn vẽ trên đó nữa.

Tình hình của Khấu Trọng cũng đại đồng tiểu dị với gã, có điều chân khí lại bắt nguồn từ huyết Thiên Linh trên đỉnh đầu.

Hai gã một trước một sau chầm chậm bơi lặn dưới độ sâu bốn trượng dưới mặt nước biển.

Mỗi một lần cử động tứ chi, chân khí trong nội thể lại lưu chuyển một lần, phối hợp vô cùng chặt chẽ.

Chân khí liên miên bất tuyệt, không hề có cảm giác bế tắc.

Cũng không biết bơi được bao lâu. Hai gã lên bờ ở một bãi biển cách xa bến cảng.

Lúc này mặt trời đã sắp xuống núi, hai gã nằm dài trên bờ biển, cùng bật cười lên ha hả.

Khấu Trọng thở hắt hắt nói: "Thì ra nội công của chúng ta lại lợi hại như vậy, không cần đổi hơi cũng có thể bơi được lâu như thế, nói không chừng có thể bơi đến bờ biển bên kia mà không cần thuyền bè gì cả đấy!".

Từ Tử Lăng nằm dài hưởng thụ ánh nắng chiều, vươn vai lười nhác nói: "Hiện giờ ta cảm thấy toàn thân đều là lực khí, đã đến thời gian tốt để đi trộm đồ rồi!".

Khấu Trọng hưng phấn ngồi dậy, đưa mắt nhìn xung quanh, chỉ thấy bến cảng cách chỗ hai gã đang ngồi ít nhất cũng phải đến bốn năm dặm, xa xa những cột buồm đang nhấp nhô, ẩn ẩn hiện hiện. Còn nơi đây là một vùng hoang sơn dã lãnh, không người lui tới. Gã mỉm cười nói: "Đêm nay chúng ta bơi trở lại bến cảng, tìm cách xâm nhập vào trong kho muối ăn trộm, sau đó dùng thuyền chở đi. Nếu như bị người ta phát hiện đuổi theo, chỉ cần nhảy ùm xuống nước, ẩn trốn chờ bọn họ đi là xong".

Từ Tử Lăng cũng ngồi dậy, thoải mái duỗi chân duỗi tay nói: "Lúc này mà có gặp hổ ta cũng có thể đánh chết vài con. Phu nhân kia thật là kỳ quái, đang nói chuyện tử tế, đột nhiên lại đuổi chúng ta đi. Hừm! Lẽ nào chúng ta lại quá xấu xí hay sao? Tại sao ngoại trừ Tố Tố tỷ tỷ ra, những nữ nhân khác đều như là nhìn thấy chúng ta thì không thuận mắt vậy?".

Khấu Trọng vỗ vai gã cười cười nói: "Đạo lý rất đơn giản. Đó là bởi vì bọn họ sẽ không cầm lòng được mà yêu chúng ta, sau này sẽ không thể nào rút ra được. ha ha!".

Hai gã tự cười an ủi một hồi thì mặt trời cũng khuất dần sau rặng núi phía trời Tây. Chỉ là sau lần chạy trốn này, quần áo hai gã đã ướt sạch cả.

Hai gã đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy y phục đầu tóc của đối phương rối bù, bẩn thỉu, giống như là một tên tiểu khất cái vậy.

Đột nhiên cả hai gã đều không muốn xuống nước nữa.

Khấu Trọng nhanh chóng tìm ra được lý do: "Ngày mai chúng ta tìm hiểu rõ thủy lộ rồi mới đi trộm muối. Bây giờ tốt nhất nên nhân lúc thành môn chưa đóng, ta với người nhập thành tìm một khách điểm nào tương đối một chút, sau đó ăn một bữa cơm thật ngon, rồi mới từ từ nghiền cứu công việc phát tài đầu tiên của chúng ta.

Từ Tử Lăng cũng chẳng muốn nhảy xuống nước lần nữa, gật đầu đồng ý.

Hai gã đi về phía thành môn, cảm thấy thân hình mình nhẹ đi quá nửa so với bình thường, tốc độ cũng nhanh lên gấp đôi, tai mắt cũng linh mẫn hơn rất nhiều, dù trời tối đen nhưng hai gã cũng không cảm thấy khác biệt với ban ngày là mấy.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đương nhiên không thể nào hiểu nổi, vừa rồi khi ở dưới nước, hai gã đã tiến nhập vào cảnh giới nội khí tuần hoàn bất tức của đạo gia, sơ bộ tiếp cận với sự thâm ảo của thượng thừa khí công.

Các nhân sĩ tu đạo trên giang hồ có thể nói là nhiều không kể xiết, nhưng đạt tới cảnh giới nội tức lại không có bao người.

Cái đó gọi là ngoại khí bất kiệt, nội tức bất sinh.

Nếu như không phải là ở trong hoàn cảnh đặc biệt như dưới đáy nước không ngoi lên được như vậy, hai tên tiểu tử không có minh sư chỉ điểm như bọn gã e rằng phải mất cả đời cũng không thể đột phát được cửa ải này. Nhưng không ngờ cơ duyên xảo hợp, bọn gã không ngờ đã bước được một bước dài vô cùng quan trọng trong võ đạo, từ đá cứng biến thành mỹ ngọc, vượt qua được giới hạn về mặt tuổi tác.

Hai gã vào một khách sạn tắm rửa, rồi đi ra phố. Ra đến ngoài phố, bọn gã mới biết buổi tối ở đây còn náo nhiệt hơn cả Dương Châu thành, dọc đường ngựa xe như nước, hưng vượng phi thường.

Các cô gái trên đường thì đúng là hoa bay phấp phới, ánh mắt chẳng hề sợ hãi nam nhân chút nào. Hai gã vừa đi vừa ngắm nhìn, cao hứng vô cùng.

Sau khi dần bụng, hai gã bắt chợt nổi hứng cố len vào chỗ đông người.

Khấu Trọng đang thò đầu vào quan sát bên trong một thanh lâu thì Từ Tử Lăng đột nhiên kéo gã vào một ngách đường, chỉ tay sang phía đối diện nói: "Là lão Lưu! Bên cạnh hắn không phải là phó phân đà chủ Đàm Dững của Hải Sa Bang cái gì đó hay sao?".

Khấu Trọng ngạc nhiên nhìn theo tay Từ Tử Lăng, quả nhiên nhìn thấy trong căn phạn điểm đối diện có một nhóm người đang tụ tập, kẻ nào kẻ nấy đều mang theo binh khí, trong đó có hai người là Đàm Dững và lão Lưu đang đứng cạnh nhau, họ Đàm đang dặn dò gì đó, còn lão Lưu thì không ngừng gật đầu. Tạ Phong và Trần Quý đứng ngay sau lưng hai người này.

Từ Tử Lăng nói: "Bọn chúng đang nói gì nhỉ?".

Hai gã không dần được, dỏng tai lên lắng nghe. Đột nhiên thấy tiếng của Đàm Dững ầm ầm ước ước vang lên bên tai: "Canh ba đêm nay Long Đầu sẽ đến đây. Thật là kỳ quái! Tại sao lại không mò được thi thể hai tên tiểu tử đó nhỉ?".

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng cùng lúc giật mình đánh thót, không ngờ thật sự có thể nghe được bọn Đàm Dững nói chuyện.

Song phương cách nhau chừng hơn ba trượng, đường phố lại ồn ào náo nhiệt phi thường, vậy mà hai gã lại chỉ nghe thấy tiếng nói của mình Đàm Dững.

Cả hai thấy hưng phấn vô cùng, muốn nghe tiếp nhưng không còn nghe thấy gì nữa.

Khấu Trọng vui mừng nói: "Xem ra công phu của chúng ta có tiến bộ rất lớn. Thật kỳ lạ! Lão Lưu và Đàm Dững thông đồng với nhau để hãm hại chúng ta, không cần nói cũng biết bọn lão Lưu giả làm người xấu, còn bọn Đàm Dững thì đóng vai kẻ tốt đến giải vây. Về sau lại là Đàm Dững sai lão Lưu đi trừ khử chúng ta".

Từ Tử Lăng tâm tư cẩn mật, suy nghĩ giây lát rồi mới nói: "Lúc đó bọn hắn vẫn còn chưa biết chúng ta là võ lâm cao thủ, có thể đánh cho lão Lưu không bò dậy nổi, vậy rốt cuộc là hắn đã nhìn trúng điểm gì của hai chúng ta vậy?".

Khấu Trọng tuy miễn cưỡng hơn người, nhưng cũng nghi nghi hoặc hoặc, không tài nào hiểu nổi, chỉ thấy gã thấp giọng nói: "Không cần biết bọn chúng muốn gì, tóm lại là muốn hại chúng ta. Hảo hán giang hồ có thù phải báo. Đàm Dững có thể khó xoi, nhưng lão Lưu thì không phải đối thủ của chúng ta. Chúng ta cứ đi theo hắn, chỉ cần đợi hắn ở một mình, thì sẽ xuất thủ giáo huấn một trận, tiện thể cướp luôn túi tiền con bà nó của hắn, vừa hay chúng ta cũng cần mua lấy hai thanh đao, như vậy thì không cần sợ gặp bọn lưu manh kia nữa rồi".

Từ Tử Lãng chẳng những không sợ hãi, mà còn cảm thấy vô cùng thích thú, luôn mồm khen hay. Lão Lưu đã ra khỏi phạm điểm đi về tả, phía sau còn có hai người nữa đi theo.

Ánh mắt của hai gã tập trung vào hai thanh đại đao của hai người đi sau lưng lão Lưu, cảm thấy hấp dẫn vô cùng. Đám lượng bỗng chốc lớn hẳn lên. Hai gã nhìn nhau nghiêng răng, đi sát theo sau.

Bọn ba người Lão Lưu nghênh ngang đi lại giữa phố, những người trên đường đều nép sang hai bên nhường đường cho bọn chúng, có thể thấy bọn chúng ở đây đều là những kẻ hoành hoành ngang ngược, ai nấy đều phải sợ. Trên đường gặp phải một đội quan sai năm sáu người, hai bên còn đứng lại chụm đầu nói chuyện một hồi, sau đó bọn lão Lưu mới chuyển hướng đi vào một ngõ nhỏ tối om.

Hai gã nhìn nhau như để tăng thêm sự can đảm, rồi đi vào trong ngõ.

Đặt chân vào trong ngõ, hai gã mới phát giác ba người kia đã biến mất.

Khấu Trọng kéo Từ Tử Lãng đi đến một cánh cửa gỗ thông tới hậu viện của một trang viện, thấp giọng nói: "Nhất định là bọn chúng đã vào hậu viện này rồi, bằng không làm sao có thể biến mất nhanh như vậy được. Người có muốn vào xem thế nào không?".

Từ Tử Lãng cả kinh nói: "Bên trong nhờ có người của Hải Sa Bang thì sao?".

Khấu Trọng thở dài nói: "Vậy thì coi như tối nay họ Lưu đó may mắn đi!".

Từ Tử Lãng nói: "Dù sao thì về khách sạn cũng chỉ để ngủ, hay là chúng ta cứ đợi ở đây thêm một lát nữa?".

Khấu Trọng ngồi xuống dựa lưng vào tường, cười cười nói: "Thật giống như được trở lại Dương Châu thành vậy, không có việc gì làm thì ngồi nói chuyện mộng mơ. Ha, cuối cùng thì chúng ta cũng được xông pha giang hồ rồi".

Từ Tử Lãng cũng ngồi xuống dựa vào gã, thấp giọng nói: "Xem ra ở vùng này, Hải Sa Bang rất có thể lực, những tên trạo phu ngoài bến tàu đều nghe theo lệnh của bọn chúng cả. Hải Sa không phải chính là muối biển hay sao? Ở đây, có thể không chế muối đích thực là phải có thể lực và rất nhiều tiền bạc, vậy thì tại sao lại nhìn trúng hai tên tiểu tử nghèo như chúng ta?".

Lần này thì Khấu Trọng thay đổi triệt để cách nhìn của gã với Từ Tử Lãng: "Ta vốn chưa từng nghĩ xa đến như vậy, cũng may chúng ta sớm đã vạch ra đại kế trộm muối, bằng không e rằng một hạt muối cũng chẳng có đâu".

Sau đó lại hưng phấn nói tiếp: "Vấn đề cấp bách bây giờ là phải phát tài, có tiền rồi chúng ta sẽ đi tìm Tổ Tổ tỷ tỷ, nếu như tỷ ấy chưa gả cho Lý đại ca thì gả cho chúng ta là xong. Tỷ tỷ vừa đẹp, tâm địa lại tốt, có được người vợ như vậy, chúng ta nhất định sẽ rất hạnh phúc".

Từ Tử Lăng vừa cười vừa mắng: "Nói vậy cũng không nên hoang đường quá như vậy. Tỷ tỷ làm sao mà cùng lúc gả cho hai người được? Lẽ nào đến tối cả ba cùng nhau lên giường ngủ à?".

Khấu Trọng thở dài nói: "Con người quan trọng nhất là phải biết tự an ủi mình, ngay cả ngực của nữ nhân thế nào chúng ta còn chưa được chạm vào, làm đàn ông có ai kém cỏi như chúng ta không? Hi... hi! Nếu như có thể lấy được túi tiền của lão Lưu và hai tên đi theo hắn, chúng ta có nên đến Thanh Lâu phong lưu khoái hoạt một phen không?"

Từ Tử Lăng chẳng chút hứng thú nói: "Lúc đó nếu chúng ta không lập tức trốn ra ngoài thành, nói không chừng sẽ bị bọn Hải Sa Bang đó phân thân thành muôn ngàn mảnh, còn phong lưu khoái hoạt nổi gì nữa?".

Khấu Trọng giật mình thốt: "Có người ra kia!".

Từ Tử Lăng nghiêng tai lắng nghe, quả nhiên là có tiếng bước chân người đang sau cánh cửa gỗ.

Hai gã nhảy dựng lên, ép người sát vào hai bên cánh cửa, tim đập như trống trận.

Thanh âm của lão Lưu vang lên phía sau cánh cửa: "Tiểu Hoa Hoa thật đúng là đẹp đến hồn siêu phách lạc, chẳng trách dù nhị gia có bận đến thất khiếu bốc khói cũng phải dặn chúng ta mang tổ yến đến dỗ dành nàng ta".

Một người khác nói: "Ta nhìn nàng ta mà toàn thân phát ngứa, nếu không phải là Đông Minh Phái có người đến, thì ta thật chỉ muốn lập tức đi tìm cô nương để giải cơn khát này".

Lão Lưu cười âm thầm nói: "Nghe nói Đông Minh Phu Nhân người đẹp như thiên tiên, hy vọng là công phu trên giường của ả ta không kém hơn võ công là được rồi".

Tiếng của đại hán còn lại vang lên: "Công phu trên giường của ả ta có giỏi thế nào đi chăng nữa, liệu có đến lượt chúng ta hay không? Sau Long Đầu còn có Nhị Long Đầu, dù có xếp hàng thì cũng không đến lượt lão Lưu nhà người đâu".

Ba người lại cất tiếng cười vang, giọng cười âm thầm khôn tả.

"Kẹt Kẹt!".

Cánh cửa bị kéo ra.

Lão Lưu không hề phòng bị bước ra.

"Bịch!".

Hai gã đại hán phía sau trúng chưởng, kêu hự lên một tiếng thảm thiết, bay ngược về phía sau.

Khi họ Lưu vừa kịp quay người lại thì ngực và bụng đã trúng liên tiếp hai quyền, đau đến nổi lăn lộn dưới đất.

Hai gã không ngờ ba tên này lại dễ đối phó đến vậy, trong lòng đều vô cùng ngạc nhiên. Khấu Trọng thò đầu vào xem, chỉ thấy bên trong là một hoa viên nhỏ không có người, không xa lắm là một toà lầu nhỏ, ẩn ước có ánh đèn chiếu ra. Gã liền vẫy tay, ra hiệu cho Từ Tử Lăng kéo ba người vào bên trong.

Ngoại trừ lão Lưu ra, hai tên còn lại đều máu me đầy mặt, hôn mê bất tỉnh.

Hai gã thuận thực tháo thắt lưng bọn lão Lưu ra, trói cho thật chặt, rồi lấy hai thanh đại đao và túi tiền giắt vào người, sau đó mới xốc lão Lưu lên hỏi cung.

Khấu Trọng cười nói: "Có nhận ra chúng ta không?".

Lão Lưu vẫn đau đến mặt nhăn mày nhíu, cả người run rẩy, luôn miệng nói: "Đại gia tha mạng!".

Khấu Trọng bực mình rút đại đao ra kề vào cổ hắn, dùng đủ thứ lời lẽ thô tục mắng chửi một hồi, rồi mới nói: "Ta hỏi ngươi một câu, ngươi phải thực thà đáp một câu. Bằng không ta sẽ cắt cổ họng của ngươi. Nhưng chỉ cắt một chút thôi, để cho ngươi từ từ chảy máu mà chết".

Lão Lưu lúc này mới nhìn rõ hai gã, kinh hãi thốt: "Các người là quỷ có đúng không?".

Từ Tử Lăng vung tay tát bốp một cái vào mặt gã, dọa nạt: "Chỉ được trả lời, không cho phép ngươi được hỏi. Kho muối của Hải Sa Bang ở chỗ nào? Đừng hòng mà trả lời bừa bãi, đót lất nữa ta hỏi lại huynh đệ của ngươi là sẽ biết ngươi có nói dối hay không ngay lập tức".

Khấu Trọng thầm khen hay, đây chính là thủ pháp Đỗ Phục Uy dùng để đối phó hai gã. Gã vội vàng kề thanh đao sát vào cổ lão Lưu hơn nữa, đồng thời quát lớn: "Mau nói!".

Lão Lưu cứ run lẩy bẩy, ậm ừ một hồi, nhưng không nói được lời nào.

Từ Tử Lăng bực bội nói: "Đao của ngươi để sát vào cổ hần thể kia, hần làm sao mà nói được?".

Khấu Trọng ngần ngừ rồi thu đao lại một chút.

Lão Lưu khinh thường hai gã còn nhỏ tuổi, liền lên tiếng dọa nạt: "Nếu như giết ta, đảm bảo hai người đừng hòng sống mà rời khỏi đây".

Từ Tử Lăng cười cười nói: "Các người không phải đi đối phó với Đông Minh Phái hay sao? Bây giờ những người trong bang không ai có thời gian để ý đến các người nữa, đến lúc phát hiện ra ba cổ thi thể, thì chúng ta sớm đã cao chạy xa bay từ lâu rồi".

Khấu Trọng cũng bật cười nói: "Không cần phải lớn giọng như vậy, hôm nay không phải là chúng ta đã đắc tội với các người rồi hay sao? Tại sao bây giờ vẫn còn sống nhàn đây này? Được rồi! Cứ cắt một ngón tay của hần trước đã, để xem vị thiết hán này có biết khóc hay không nào?".

Từ Tử Lăng lắc đầu nói: "Không! Móc mù hai mắt của hần trước, như vậy vui hơn, ngươi thấy nên móc mắt trái trước hay mắt phải trước đây?".

Lão Lưu lập tức mềm nhũn người, cất giọng van cầu: "Tiểu nhân phục rồi, chúng tôi tổng cộng có tám kho muối, thiếu gia muốn biết cái nào ạ?".

Khấu Trọng nói: "Ngươi nói một mạch tám cái kho ấy ra cho ta, chỉ cần chân chừ một chút là ta móc mắt ngay, nói cho ngươi biết, chúng ta móc mắt là quen tay nhất đấy!".

Lão Lưu sợ quá, đem tất cả tám kho muối một mạch kể ra bằng hết. Khấu Trọng lại bắt hần nhắc lại mấy lần, sau khi khẳng định hần không nói dối, mới hỏi tiếp: "Kho gần đây nhất là cái nào?".

Lão Lưu không có cách nào đành phải nói ra tên kho muối gần nhất. Từ Tử Lăng lại hỏi: "Đông Minh Phái là môn phái thế nào, tại sao Long Đầu của các người lại phải đến đây?".

Lão Lưu vội nói: "Nếu tôi nói ra, hai vị thiếu gia liệu có thể tha cho tôi được không?".

Khấu Trọng nói: "Nếu như ngươi thực thà, chúng ta sẽ để ngươi nằm ở đây một đêm, nhưng ta nhất định phải lấy đầu của hai người bạn này của ngươi, như vậy mới thể hiện được thủ đoạn của Dương Châu Song Long chúng ta".

Đương nhiên là gã không dám giết người thật, đây chỉ là cách nói quen dùng của bọn hắc đạo trên giang hồ, nhằm dọa nạt những kẻ yếu bóng vía mà thôi.

Lão Lưu quả nhiên sợ đến sắc mặt xanh mét, run rẩy nói: "Thiếu gia tha mạng, để tôi nói, nhưng hai người phải hứa là không làm tôi bị thương trước đã".

Từ Tử Lăng quát lên: "Mau nói!".

Lão Lưu chán nản nói: "Những điều tôi biết đều là do nhị gia nói lại cả. Đông Minh Phái là một môn phái đến từ Đảo Lưu Cầu bên kia biển lớn, trong phái chủ yếu là nữ nhân. Hờ... chiếc thuyền hôm nay hai vị thiếu gia nhảy ra, chính thuyền của bọn họ. Lẽ nào hai vị chưa từng thấy họ hay sao?

Khấu Trọng gất giọng quát: "Bây giờ là ta hỏi chứ không phải ngươi hỏi, hơn nữa đó không phải là chiếc thuyền chúng ta nhảy xuống, mà là chiếc thuyền chúng ta bước lên. Có phải ngươi cảm thấy mười ngón tay là quá nhiều hay không, dùng chín ngón cũng có thể sờ nữ nhân được mà?".

Lão Lưu vội vàng thành khẩn van cầu hai gã bớt nộ, tiếp tục nói: "Vào mỗi dịp xuân phân, bọn họ đều đi thuyền đến những vùng ven biển tuyển chọn thiếu nam mang đến Lưu Cầu Đảo, không hiểu vì sao mà năm nay Long Đầu lại muốn đối phó với chúng. Còn tình tiết bên trong thế nào, tôi thực sự cũng không biết".

Hai gã như bừng tỉnh giấc, giờ mới hiểu tại sao Đàm Dũng lại nhìn trúng bọn gã, cảm thấy vô cùng tự hào, sau đó lại nghĩ đến vẻ đẹp như tiên hạ phàm của Lưu Cầu Phu Nhân, nhưng lúc nghĩ đến chuyện mình bị đuổi khỏi thuyền, trong lòng lại thấy tự ti và đáng thương.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, cùng cảm thấy chẳng còn hứng thú đâu mà hỏi tiếp nữa. Liền cúi hết ý phục, nhét chặt miệng ba người bọn lão Lưu, rồi dùng "Độc Môn Thủ Pháp" trói chặt lại, khiến cả người bọn chúng ngã ngửa ra phía sau, khó mà cử động được tay chân. Sau khi mọi việc ổn thỏa, hai gã mới quay người bỏ đi.

Đối với chuyện của Hải Sa Bang và Đông Minh Phái, cả hai gã hoàn toàn không có hứng thú, cũng không có năng lực để quản vào.

Hiện giờ, hai gã chỉ nghĩ làm sao để ăn trộm được muối từ kho của bọn Hải Sa Bang, sau đó phát tài. Đợi phát tài rồi thì trời cao biển rộng, không phải là để cho bọn gã bay lượn hay sao?

- o O o -